

AUGUST-SEPTEMBER

40. ÅRGANG

PIGESPEJDERNE

Så gik den sommer...

og den var god. Solen skinnede længe og varmt, vandet omkring Danmarks øer og halvøer var blåt og friskt at gå i, og netop som man var ved at stønne over, at nu var det da vist lige ved at være for varmt, rullede store skyer op og gav en forfriskende regn fra sig.

Var det en god lejr, I var i? Så I noget? Lærte I noget? Havde I det godt sammen?

I den gode lejr høster man noget, man tager med hjem og lever på i en måske lang og grå vinter.

Jeg har valgt to billeder til min hilsen til jer her i bladet første gang efter ferien. Det nederste stammer fra det spejderblad, jeg beundrer mest af alle, det franske. Se på de to børn, der samler og sanker af markens overflod. Måske er jeg lidt sentimental, når jeg tænker mig, at

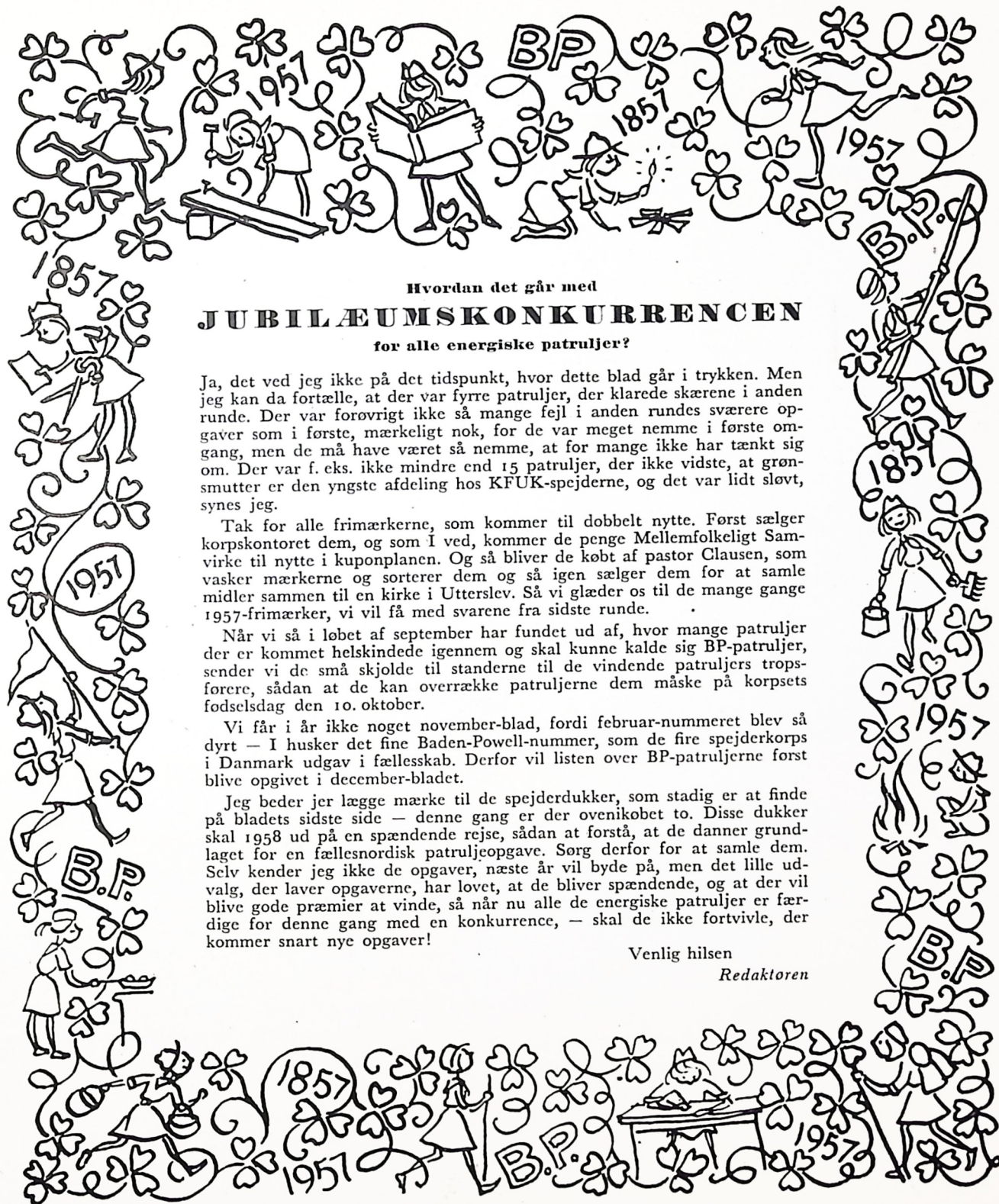
sådan skulle I også gerne samle noget godt sammen i sommerens løb: masser af gode, soledede kræfter, minder om noget, der var anderledes end hverdagen og derved godt, og en fornemmelse af noget grænseløst i sjælen, sådan som det mærkes, når man sidder og ser ud over et hav, — når man ligger på ryggen og ser skyer sejle henover himmelblået — eller når man er nået op på en bakketop og ser landet for sig og under sig, rudet ud i små og store marker og enge, kuplende sig i høje og bredende sig i flader ud mod horisonten.

På det andet billede ser vi en spejder, som jeg tror hedder Hanne. Hun har taget sit kompas frem, for hun vil ikke gå fejl af vejen. Hun véd nok, hvad hun gør, Hanne. Nu lægger hun sin plan for tiden fremover, hun har noget bestemt, hun gerne vil nå og opnå, og hun mener også nok, at hun vil kunne nå frem til sit mål indenfor en rimelig tid.

Hanne? Hun er en af Danmarks 2000 patruljeførere, der lægger sin plan for efteråret og vinteren — og vi ønsker hende held og lykke til!

Josephine

Hvordan det går med
JUBILÆUMSKONKURRENCEN
for alle energiske patruljer?

Ja, det ved jeg ikke på det tidspunkt, hvor dette blad går i trykken. Men jeg kan da fortælle, at der var fyrrer patruljer, der klarede skærene i anden runde. Der var forøvrigt ikke så mange fejl i anden rundes svarere opgaver som i første, mærkeligt nok, for de var meget nemme i første omgang, men de må have været så nemme, at for mange ikke har tænkt sig om. Der var f. eks. ikke mindre end 15 patruljer, der ikke vidste, at grønsmutter er den yngste afdeling hos KFUK-spejderne, og det var lidt sløvt, synes jeg.

Tak for alle frimærkerne, som kommer til dobbelt nytte. Først sælger korpskontoret dem, og som I ved, kommer de penge Mellemskeligt Samvirke til nytte i kuponplanen. Og så bliver de købt af pastor Clausen, som vasker mærkerne og sorterer dem og så igen sælger dem for at samle midler sammen til en kirke i Utterslev. Så vi glæder os til de mange gange 1957-frimærker, vi vil få med svarene fra sidste runde.

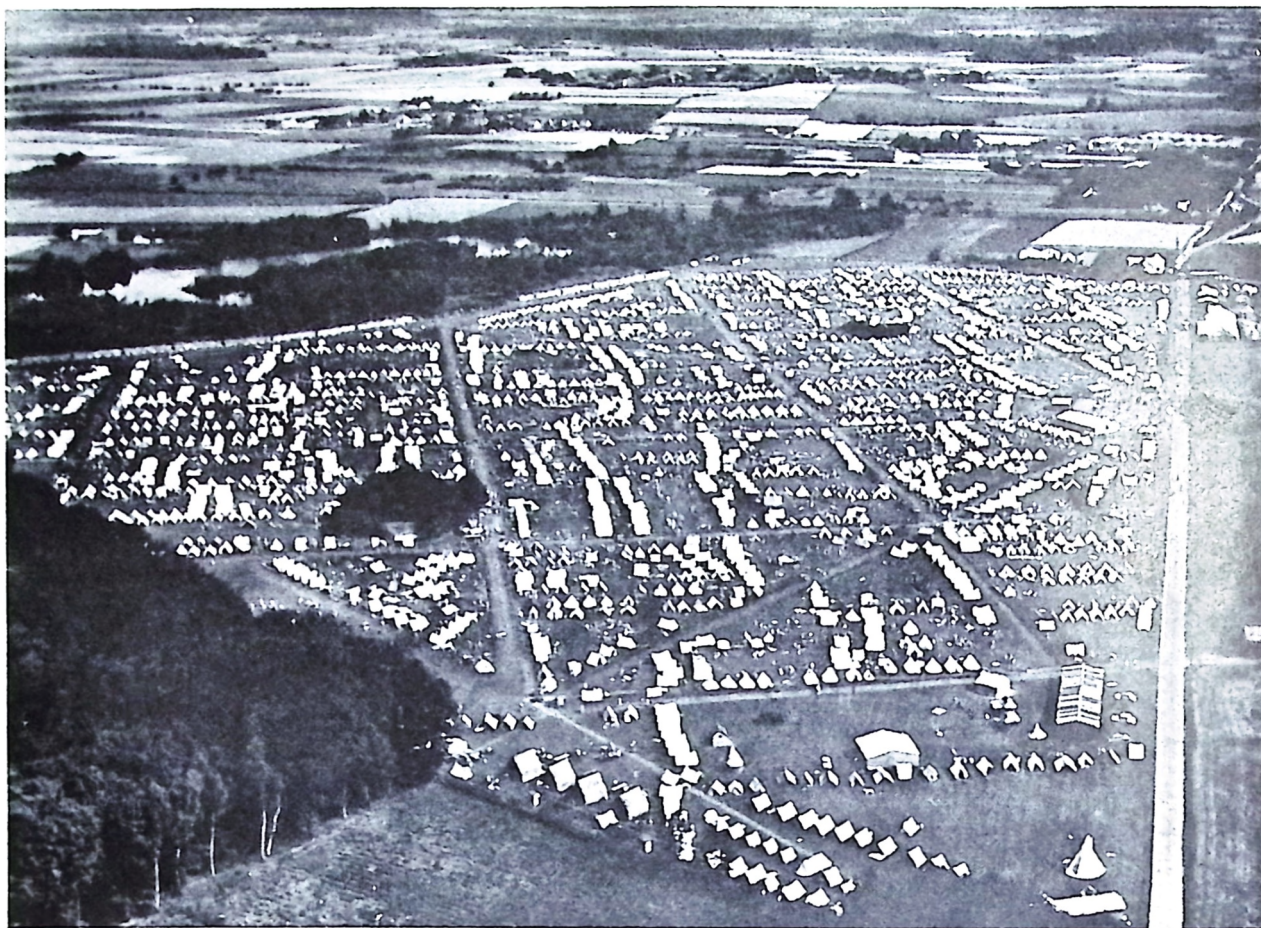
Når vi så i løbet af september har fundet ud af, hvor mange patruljer der er kommet helskindede igennem og skal kunne kalde sig BP-patruljer, sender vi de små skjolde til standerne til de vindende patruljers tropsførere, sådan at de kan overrække patruljerne dem måske på korpsets fødselsdag den 10. oktober.

Vi får i år ikke noget november-blad, fordi februar-nummeret blev så dyrt — I husker det fine Baden-Powell-nummer, som de fire spejderkorps i Danmark udgav i fællesskab. Derfor vil listen over BP-patruljerne først blive opgivet i december-bladet.

Jeg beder jer lægge mærke til de spejderdukker, som stadig er at finde på bladets sidste side — denne gang er der ovenikøbet to. Disse dukker skal 1958 ud på en spændende rejse, sådan at forstå, at de danner grundlaget for en fællesnordisk patruljeopgave. Sørg derfor for at samle dem. Selv kender jeg ikke de opgaver, næste år vil byde på, men det lille udvalg, der laver opgaverne, har lovet, at de bliver spændende, og at der vil blive gode præmier at vinde, så når nu alle de energiske patruljer er færdige for denne gang med en konkurrence, — skal de ikke fortvivle, der kommer snart nye opgaver!

Venlig hilsen

Redaktøren

EVENTYRLEJREN VED SANDERUMGÅRD

Billedet over disse linjer stammer fra den største pigespejderlejr, der har været afholdt i Norden, KFUK-spejdernes Eventyrlejr fra 17. til 26. juli.

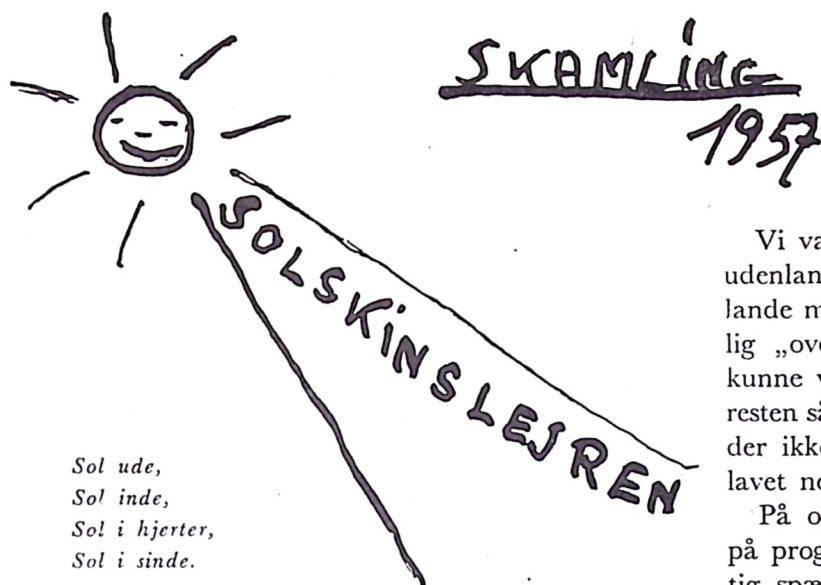
Da lejren lå nær Odense, var den på alle måder bygget over H. C. Andersens eventyr, sådan havde hvert lejr-afsnit sit eventyrnavn, og stor opfindsomhed var lagt for dagen i udsmykning af portaler og indhegninger, det vældede og groede med „Lille Idas blomster“, „Laser“ viftede i vinden f. eks., og i en tilstødende lille afdeling for spejdermænd viftede „Flipperne“ fra indhegningen, og foran hvert telt stod en stiv fløj med navnet på teltets beboer. Alle boder og kontorer bar navn efter eventyr, og på varme dage smed spejderne så meget tøj, at man nemt tænkte på „Kejserens nye klæder“, mens mange til gengæld i to dage med osende regn følte sig som „Dyndkongens døtre“!

I kan tydeligt se mit telt, for det er nederste hjørne, anden række nr. 4, der ligger en lille hvid klat udenfor, og det er naturligvis H. C. Andersens Eventyr, for i et beskæftigelseshjørne sad jeg og læste eventyr, til jeg var blå-grøn i ansigtet!

Det var en god lejr at være med i, og den var så eventyrlig stor, at lejrchefen selv ikke vidste enden på den, — og det var ikke muligt at gå alle gader igennem på en dag.

Dronningen deltog i lejren en dag, der endte med bål på en dejlig plads, hvor man så langt ud over fynske marker, hvor tågen steg af engene, og ilden spejlede sig i vandhullerne, og enlige koer brolede deres melankoli mod aftenstjernen

ASH

Sol ude,
Sol inde,
Sol i hjerter,
Sol i sinde.

„Ih, hvor tiden dog er gået hurtigt,“ sukkede „Stjerne“, da vi sad mageligt tilbagelænet i bilens polstrede sæder på vej hjem fra en dejlig lejr. Jeg måtte give hende ret. Tiden går altid hurtigt, når man har haft det dejligt — og det havde vi.

Vi var blevet modtaget med smil — og hvad der ellers klær en spejder — af pionerholdet. De havde i en hel uge slidt bravt i det, sådan at vi kunne flytte ind på en lejrplads, der indeholdt alle „moderne bekvemmeligheder“. De var allesammen blevet mægtig brune, så brune, at vi andre næsten lignede maddiker; men det skulle snart blive anderledes, for vejrguderne var os nådige, og navnet på vor lejr holdt, hvad det lovede: „Sol ude, sol inde, sol i hjerter, sol i sinde“.

Åbningsparaden den næste dag var som altid på en stor lejr en oplevelse. Det ser smukt ud, når 800 spejdere i endnu rene uniformer med gallasløjfe og hvide handsker er samlede for første gang at hejse flagene over lejren.

Efter paraden skyndte vi os at komme igang med lejrindretningen. Der kom efterhånden en hel del nys-

gerrige mennesker for at „kikke“ på os, og jeg tror, at vi mest af alt lignede myrer i en myretue, sådan som vi fo'r frem og tilbage fra brændepladsen, næsten alle iklædt kitler.

Vi var selvfølgelig ivrige efter at tale med de udenlandske spejdere. Desværre havde mange lande meldt afbud, så de, der kom, blev ordentlig „overrendt“, særlig svenskerne måske, dem kunne vi jo alle tale med, og så havde de forresten sådan nogle „smarte“ uniformer. For dem, der ikke fik talt med vore gæster, havde Lone lavet nogle gode interviews i lejravisen.

På opslagstavlen stod der tit „Beskæftigelse“ på programmet, og den første dag var vi mægtig spændte på, hvad det var, vi skulle sættes igang med — og vi blev glædelig overraskede. Et sted lærte vi primitiv madlavning og fik dér en mængde nye ideer, som vi kan bruge på patruljeturne; andre steder var der rig lejlighed til at vise sine kunstneriske evner med hensyn til at skære i træ, modellere og forme kaus.

For dem, der ikke havde dårlige nerver, var der trommeslagning — det var blot synd for de andre. Desuden var der arrangeret udflugter og patruljeløb.

Noget af det mest spændende var dog olym-

piaden, der blev holdt på forældredagen, og som i den grad optog både forældre og os spejdere, så vi helt glemte, det var leg, og næsten allesammen „holdt med danskerne“ foruden vores egen trop.

Desværre var det ikke så godt med vandforholdene. Der var i den grad mangel på vand, at divisionerne hver dag kun havde et kvarter hver til at tappe vand i til resten af dagen, og somme tider „strejkede“ vandet, — men det tager man med godt humør, for man er jo da spejder!!!

De, der har været med i en stor lejr, ved, hvor „skægt“ det er at gå med trommer, grydelåg og gryder i lange rækker op og ned ad lejr-gaden og lave ballade. Vi gjorde det den aften, vi var „alene hjemme“ (der var førerlejr-bål), morede os dejligt og blev rigtig „rystet“ sammen. En stakkels spejder, der havde forstuvet foden under olympiaden, blev trukket i en kærre, for alle skulle med.

Så oprandt da den sidste dag med afskedsparaden og den lidt vemodige stemning, der hersker overalt, når flagene for sidste gang tages ned, og når man for sidste gang sidder ved et lejr-bål, hvor naturen fuldstændig passer til sangen „Nu er jord og himmel stille ...“

Alligevel sang vi (for det gør vi altid), da vi drog afsted, og vores søde lejrchef stod ved indgangsportalen og vinkede farvel. *Robin Hood*

Lejrchefen, Ellen Arkil, fortæller en patrulje om Skamling

Tegneren Thora Trilles tegneserie:

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT!

Jeg har en ven - bag tremmer sat,

han er en værre abekat.

Jeg må ham muntre med lidt pjat,

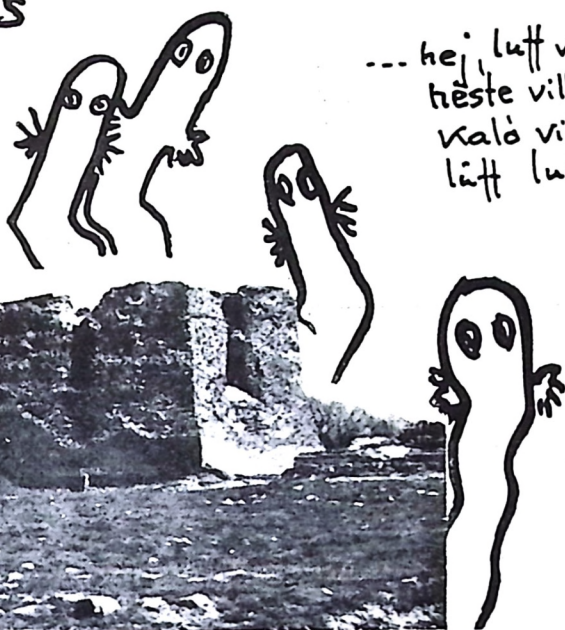

han har af hjerne kun en klat!

Palnatoke Trojs Sommerlejr ved Kaløvig

... hej, luft ville luft ville
hæste ville have ville
kalø ville vig ville
luft luft luft!

Vi ankom tirsdag den 9. juli til en lejrplads, der lå vidunderligt. Kalo ruin lå lige over for os, og til venstre lå det bakkede Mols med Stabelhøjene. Til højre strålede lysene fra Århus hver aften.

Pladsen var svær at indrette på grund af krat og træer. Ved siden af på en mere regulær plads lå en K.F.U.M.-trop. Efter lejrindretningen om onsdagen kørte vi en dejlig tur torsdag. Vor stedkendte og flinke chauffør viste os Mols og Helgenæs. Vi så Posekjær stenhus, Ellemandsbjerget, Rye skanser, Ebeltoft og meget andet. Vi fik også et glimrende indtryk af den særprægede og betagende natur. Hele fredagen brugte vi til at gøre lejren fin i selskab med myg, fluer, bremses og mus. Lørdag eftermiddag løb en spændende skattejagt af stabelen. Efter et par poster med småopgaver nåede spejderne ruinen, hvor et par grumme spøgelser modtog dem, netop som de stod og åbnede skattekisten i ruinens fruerstue. Spøgelserne fik overrakt meget fine dyr forarbejdet af naturmateria-

ler, og dette formildede dem så meget, at de frivilligt viste spejderne rundt på ruinen og forklarede dem alt om dens historie. Den videre tur gik gennem Hestehave ud til Følle vig og hjem ad naturstien med de 150-årige ege og bøge, der er blevet svært forvredne af blæst og næringsmangel. Hjemme ventede bålet på havgudinder, Hawaii-piger, musketerer og endnu en flok havgudinder. Alle vendte syngende hjem og kastede sig med glubende appetit over mixedgrills, æg, pølser, sandwiches og snobrod. Søndag morgen gik vi til gudstjeneste i den idylliske Bregnet kirke. Her hilste vi på vore nye naboer, K.F.U.M.-spejdere fra Vendsyssel. De havde sent lørdag aften afløst den trop, der lå, da vi kom. Den planlagte badning om eftermiddagen druknede i et forrygende uvejr. Mens vi sang og hyggede os i teltene, blev vi alle inviteret til lejrball hos drenge om aftenen. Trods vådt brænde og svømmende kogerender fik vi dejlig mad og drog derefter veloplagte til lejrball. Det blev en munter og

hyggelig aften, der sluttede stemningsfuldt med „spejderbonnen“ og „taptø“. Efter lejrballen sludrede vi tre forere spejderliv med de fire K.F.U.M.-forere. Mandag var der patruljedag. Hovedopgaven bestod i at undersøge Bregnet kirkes historie. Pastor Lindum var så venlig at komme og vise os rundt i sin interessante kirke. Derefter fik patruljerne fri til kl. 20. Forerne cyklede til Torsager og så den gamle Absalonrundkirke, Jyllands eneste. På vejen mødte vi mange minder fra Danmarks oldtid i form af dysser, tingsteder o. s. v. I lejrballen om aftenen deltog de fire K. F. U. M.-forere. Da spejderne intetanende var krobet til køjs, blev mystiske planer forelagt os. Vi havde i dagens løb modtaget to breve med underskriften: „Der Mann ohne Kopf“. Kl. 24 kidnappede fire ånder Mads og bagbandt os. Vi vækkede spejderne, og et dramatisk natløb begyndte. Hylende spøgelser modtog os på ruinen. Spejderne, 26 ialt, overfaldt dem koldblodigt. Mads blev befriet og „spøgelserne“ overgav sig ef-

Fortsættes side 74

I verdenslejr i Windsor

FIRE VERDENSLEJRE FOR PIGESPEJDERE

har været afholdt i 1957, på Philippinerne, i Schweiz, England og Canada.

Danske repræsentanter har vi haft i alle lejre.

Her hører vi om to af dem

Lolo ler til fotografen for starten til Basel

Kære spejdere!

Verdenslejren i Windsor, den 4. august 1957

I aner ikke, hvor det er svært at skulle fortælle om verdenslejren, når man endnu står midt i alle oplevelserne. Der er så meget at berette om, at man knapt ved, hvor man skal begynde.

Den 29. juli strømmede spejdere mod Windsor Great Park, hvor velkomstsange dagen igennem genlød over lejren, hver gang et nyt hold gæster ankom. Lejren er opdelt i 10 sections hver med 8 groups paa ca. 50 spejdere. I hver gruppe er der englændere, skotter, walisere plus 20—30 udlændinge fordelt på 5—6 lande. Denne ordning har sine mangler naturligvis, da vi jo ikke kan vise hvert enkelt lands form for lejr sport (der er meget forskellig), men på den anden side får vi en enestående chance til at lære hinanden at kende. Hvad mener I f. eks. om at komme i patrulje med en portugiser, en belgier, en østriger, en sydafrikaner, en fra Uganda foruden englændere, når man foruden sit eget sprog kun kan et mangelfuldt engelsk. I kan tro, man lærer at klare sig.

Tirsdag den 30. juli kom lady B.-P., som blev modtaget under meget festlige former, for at åbne lejren. Alle var samlede, da lady B.-P. gik ned gennem flagalléen med 68 forskellige faner, der førte mod tribunen, og da hun besteg denne, kendte jubelen ingen grænser. Et særligt råb, lavet til lejligheden, lød fra alle 4000, hvorefter verdensflaget gik til vejrs til tonerne af verdenssangen. — Efter velkomsttalen af lejrchefen, miss Anstice Gibbs, trådte lady B.-P. frem og talte til alverdens pigespejdere om dette „vidunderlige og strålende øjeblik“ og forudsagde, at vi i de kommende år med stolthed ville sige: „Jeg var med.“ Efter at have mindet os om, hvordan B.-P. havde trænet sig selv til at være den store leder, Gud havde udset ham til at blive, fortsatte hun: „Gå I nu videre, med ønsket om at udbrede den samme samarbejdsvilje. Da vil det store mål, der var sat for denne verdenslejr, være nået. Good luck to you all! And good camping to you all!“ Dermed var lejren åbnet, og som allerede nævnt for en uendelig række af oplevelser med spejderkammerater fra hele kloden.

★ 72 ★

Moti.

Søndag den 21. juli kl. 8,45 mødtes 18 pigespejdere fra Fyen og Sjælland på Københavns Hovedbanegård — de mange måneders planlægning — forberedende møder, billetbestilling o. s. v. var pludselig forsvundet — vi stod midt i den sidste halve times afskedstagen — også den forsvandt, og kl. 9,15 befandt vi os i den reserverede vogn — Basel-expressen satte i gang, rejsen til den internationale lejr i Rhônedalen (Goms) i Schweiz var begyndt. I Gedser mødte vi deltagerne fra Lolland-Falster, og alle 24 spejdere hyggede sig nu om bord på færgen ved frokostbordet. På færgen mødte vi 75 finske lejrdeleger bl. a. gamle bekendte fra den sidste nordiske førertræningslejr på Jægergården. Kontakten var hurtigt etableret, og på vor vej gennem Nordtyskland var der fuld gang i bytning af civilnåle — et udmærket middel til skabelse af international forståelse.

Ved ankomsten til Basel den næste morgen mødte vi de canadiske deltagere, og den særlige internationale stemning begyndte så småt at vokse.

Den schweiziske lejr var placeret i Rhônedalen mellem Brig ved Simplon-passet og Andermatt ved Gotthard-passet. Den var oprindeligt beregnet til 2000 udenlandske og 3000 schweiziske spejdere, men af en eller anden grund var det schweiziske deltager-antal svulmet op til 6000 spejdere — hvilket sikkert var årsagen til visse forsyningsvanskeligheder, som af og til skabte nogen ravage.

Modtagelsen var iøvrigt temmelig uvenlig vejrmæssigt set, det øsregnede, og temperaturen var cirka 5 — fem — graders varme. Nå — det kunne schweizerne jo ikke gøre noget ved — og det blev da også heldigvis bedre senere med dejligt solskin.

Lejren var organiseret som 9 selvstændige lejre med ca. 900 spejdere i hver lejr, og da forbindelseslinierne var ret primitive, var det svært for den enkelte deltager at danne sig et samlet overblik.

Fordelene ved at opdele lejren i 9 lejre er indlysende — vi kom nemlig herved meget nærmere i kontakt med egnens befolkning, hvilket er et vældigt plus. Den schweiziske bjergbonde har mange traditioner. Vi oplevede ved lejrens åbning een: Hver lejr fik overrakt et brød bagt af dalens beboere. En morgenstund horte vi usædvanlig mange køer brøle iblandet

Fortsættes side 77

★ 73 ★

ter den hårde medfart. Til tak for en spændende nat fik de et dundrende bravo. Tirsdag var vi på heldagstur. Vi korte først til Århus, hvis seværdigheder vi så. Chaufføren var den samme og stadig lige veloplagt. Fra Århus korte vi vestpå. Turen langs søerne til Himmelbjerget var dejlig og udsigten ganske overraskende. Fra Himmelbjerget korte vi til Silkeborg og derefter hjem på den anden side af søerne. Ved Kalo-pavillonen fik chaufføren et velment alle-vivo. Onsdag formiddag besøgte vi Kalo jagtgård, hvor en ung elev viste os de mange sjove dyr, bl. a. 1800 fasanpyllinger og 2 hornugler. Ved vort sidste lejrbål om aftenen glædede chaufføren os ved at møde op sammen med familie og venner. Efter bålet gik spejderne i poserne og forerne samledes med K.F.U.M.-forerne omkring de sidste gløder. Den sidste dag var vi tidligt oppe for at gøre klar til at rejse kl. 9. Kl. 8,45 viste hele K.F.U.M.-troppen sig med fanen i spidsen. Alle var reglementerede. De gik forbi lejren dog kun for at vende tilbage et øjeblik efter. Der blev kommanderet front mod os, og tropsføreren takkede for de rare dage, vi havde tilbragt sammen. Mads rettede en ligeså velment tak til dem. Efter at de to tropper var blevet fotograferet sammen, gik K.F.U.M.-troppen tilbage til deres lejrpads. Det var en festlig afsked med 10 dejlige lejr-dage, som Palnatoke trop sent vil glemme.

Hanne og Esther

POSTBOXEN

Velkommen tilbage fra lejre og andre oplevelser, tilbage til postbox og andet spejderarbejde. Selv om I har fundet mange venner og veninder, så er der måske dog nogle andre lande I gerne ville høre fra, om hvorledes de dér lever deres spejderliv. Der er så mange blåmejser i U. S. A. der vil i forbindelse med Danmark, og der kan godt skrives på dansk, så blåmejsesførereren må endelig henvende sig til mig. Glem nu ikke de ny venner, I har lovet at skrive til, når I kom tilbage til Danmark, husk også på mig og min postbox.

Fromse

Døvelotteriet takker for hjælpen

Døvelotteriet blev en stor succes, idet lotteriet, der omfattede 500.000 lodsedler à 2 kr., praktisk taget blev udsolgt, således at der er kommet et smukt beløb ind til forbedring af de ca. 3000 danske døves kår. Når dette fine resultat blev opnået skyldes det, at de døve har fået støtte fra alle grupper i befolkningen. I lotteriets slutspurt fik lotteriet hjælp af de københavnske pigespejdere, der solgte et stort antal lodsedler, og vi ved, at pigespejdere landet over har hjulpet de døve med at få solgt mange af lodsedlerne.

Vi betragter dette som et tegn på, at der hos danske pigespejdere findes en udbredt forståelse for handicappede medborgere, og dette vil vi gerne på de døves vegne have lov at sige tak for. — Tak for hjælpen!

O. Hoeg,
sekretær.

Inge Larsen,
tropsfører for døve spejdere.

I SKOTSK LEJR

„Har I lyst, så slut kun følge
ud i Scotlands fri natur.“

Ja, sådan spørger jeg jer allesammen små og store spejdere, har I lyst, så kom med, for vi skal afsted til Scotland i lejr med mine allerbedste kammerater, nemlig nogle scotske blinde spejdere fra Edinburgh, som jeg var sammen med sidste sommer på den dejlige „Jægergård“, hvor de opholdt sig, mens jeg var i hindbærlejr. Og da de rejste, blev vi, der var ved båden, inviteret til deres lejr i 1957 i Scotland, men det så kun ud til, at det var mig, der havde mulighed for at komme med, så jeg made up my mind, men at det skulle blive rigtig virkelig, se det turde jeg ikke dengang tro, men nu har jeg altså været der, og jeg kan fortælle jer, at det var pragtfuldt, ja, mere end det.

Men nu skruer vi lige tiden tilbage til den 25. maj 1957 og så er vi med.

Jeg skulle sejle med M/S Gullfoss som før nævnt, og det var vældig spændende, tænk, hvis altså nu ikke det blev blikstille ... den tanke turde jeg ikke tænke til ende, men jeg mulede på med hele sindet fuldt af lyse tanker, og ih, hvor var det her spændende.

Vi vil nu ikke opholde os så forfærdelig meget ved selve rejsen, vel, for ærlig talt, det er nu ikke særlig spændende i tre samfulde dage kun at se hav, hav og atter hav omkring sig, men jeg kan da fortælle jer, at jeg blev ikke spor søsyg.

Endelig oprandt dagen, hvor vi skulle lægge til i Leith. Vi kom der allerede kl. 4 om morgenen, og I kan tro, der var en, der var tidlig på den den morgen, det var nemlig lille mig. Der var ikke en sjæl at se om bord, da jeg kl. halv fire tittede ud på dækket. Det var endnu mørkt, men inde på land var lygterne tændt.

Det første, jeg lagde mærke til, var en natvægter, der cyklede rundt og slukkede alle lygter på vejen. Det syntes lidt mærkeligt for mig. Jeg var meget, meget spændt på detteher, kan I tro, og tænk vi måtte ikke komme i land før kl. 8, så hvad skulle jeg dog få tiden til at gå med? Nå, endelig kom der andre på dækket, bl. a. min kammerat fra Island, som jeg havde været sammen med på hele rejsen.

Vi fik stoppet alle vore ting i kufferterne, og klokken halv otte spiste vi morgenmad.

Så kom det store øjeblik:

Klokken blev otte, vi viste vore pas og vor bagage og så ... Alle skifter ...

Jeg havde allerede fået øje på den spejderfører, der skulle hente mig, og var ikke sen til at komme fra skibet.

Jeg blev kort gennem havnebyen Leith til den pragtfulde by Edinburgh.

Føreren førte mig gennem Princess Street, og jeg så adskillige imponerende bygninger, og alt var så skønt.

Vejret var strålende; solen var på himlen og fuglene sang, så det hele tegnede til at blive en wonderfull time og det skulle da også gå over al forventning.

Men endnu havde jeg ikke set mine kammerater, de som jeg i snart et år havde glædet mig til at se, spændingen steg for hvert minut.

Klokken elleve blev jeg fort til den bus, der skulle køre

Det er udskigten fra lejren

mig til lejren, og der var godt to timers kørsel til det sted, så jeg fik rig lejlighed til at se nærmere på det skønne Scotland.

I kan tro, jeg sad og lyttede til alle de mennesker i bussen, jeg forstod sandelig ikke meget af alt det, de sagde.

Landskaberne, vi kørte igennem, var skønne. Vi kørte gennem høje bjerge og langt dernede så vi en mægtig flod. Lod vi blikket glide højere opad, så vi skønne marker fuld af de dejligste blomster i alle mulige farver og alle vegne, hvor vi vendte blikket, var der græssende får. Det var meget smukt.

Nej, hvor bussen fløj afsted. Det er ikke, som den sneglefart vore busser kører med, så jeg havde også nok med at holde mig fast, samtidigt med at jeg var meget optaget af det skønne landskab, der viste sig for mig.

Endelig var vi i *Sprouton* ved byen *Kelso*, og det var her, jeg skulle af. Jeg kiggede mig lidt omkring, og hvem så jeg der ... to af mine bedste kammerater sammen med en af forerne. Ih, hvor var det dejligt, at se dem igen.

Jeg skulle køre i bil ud til lejren, der lå omkring 6 miles fra *Kelso* ... „Well, Tove, here we're“ ... blev der sagt, og foran mig lå den yndigste hytte man kan tænke sig, og i baggrunden så jeg 8-9 telte.

Men det, der fangede al min opmærksomhed, var de 30-40 spejdere, der stod henne ved hytten, der var Betty, der Sheila, der Meryl, der Margaret og der Kære „Captain“.

Jeg fik hurtigt lukket døren op og ville til at sige en hel masse ... men til mig lod den sang, som jeg holdt så meget af, nogle af jer vil sikkert nikke genkendende, når I hører, at det var *Rowantree* pigerne sang, og hvor lod det dejligt. Da kunne jeg kun lytte og glæde mig, og jeg kunne overhovedet ikke få et ord over mine læber, så højtideligt var det for mig.

Efter en så stormende modtagelse blev jeg vist til mit telt. Jeg skulle være sammen med min bedste kammerat, så det var jeg vældig glad for, orv, hvor skulle vi ligge og brede os, vi skulle kun være 2 i et firemandstelt ... Det lod godt, når vi tænker på, hvor klemte vi kan blive engang imellem, når vi er mange i teltene på en week-end ... Hm.

Vi skulle have lunch, lige efter jeg var kommet, men se om lille mig kunne få en bid ned ... det var af bare spænding.

Efter lunch blev jeg hevet i ærmet af en af de små

Hvilken skønhed

Tove Christensen, kaldet Julius, deltog sidste sommer i en lejr på Jægergården for en skotsk trop af blinde spejdere. Hun fik så mange gode venner, at hun rejste over til dem i sommer.

spejdere, „kom“, sagde hun, „nu skal du se alle mine kammerater, de glæder sig til at hilse på dig,“ og det gjorde jeg sandelig også.

Så gik vi hele „striben“ igennem. Der var ialt 42 spejdere og seniorer og 4 forere, og jeg blev præsenteret for dem alle på en gang. Det var faktisk ikke mange navne, jeg kunne huske ... jo navne var der nok af, men hvem der ejede dem, se, det var det, jeg ikke kunne huske, men okke dog, det kom jeg snart til.

Hele eftermiddagen tilbragte jeg sammen med pigerne. Vi sang sammen og vi sendte post-kort afsted etc., og hvor var det et herligt solskin.

Klokken fem skulle forerne grave kogerender til pigerne, da de skulle lave deres „five o'clock tea“ på bål ... det var jeg ærlig talt temmelig spændt på. Nå, vi „gravede“ kogerender, d. v. altså sige, vi skar dem ud med en dolk, men det gik nu helt fint.

Jeg var sammen med senior-spejderne, og nu fik jeg lejlighed til at høre deres navne, og vi havde det sandelig rigtig hyggeligt sammen og ih hvor vi havde skæg med det bål ...

Vi fik sluttet vores måltid, og så sang vi igen og gik en lang tur ad floden „Tweed“, det var imponerende at se denne store flod, og hvor var dens omgivelser skønne.

Klokken otte fik vi „supper“, og jeg var ærlig talt „hundesulten“, når jeg tænker på, at jeg i Danmark ville have fået aftensmad allerede klokken seks ... men lad os ikke bekymre os i det hele taget om maden. Nej, lad os fare fort og høre mere.

Om aftenen var der stort lejrball, og der blev sunget en mængde konne sange, og hvad skete ... Nå, lille Tove, kan du så synge for os ... Frisk mod, Antonius ... Jeg startede med vores nationalsang og sang derefter enkelte spejdersange.

Tiden går altfor hurtigt i en lejr, og snart var det sengetid. Jeg lå vældig godt i en masse tæpper, og jeg slumrede, lige til klokken otte næste morgen.

Se, det var i alle henseender en herlig dag, der var gået. Nu i dag, min første dag i lejren, tænkte jeg uvil-

kårligt på de ord, som jeg synes siger så meget ... Dagen i dag er en vigtig dag, den er din. ... Dagen i går den har du ikke mere, den har du allerede haft lejlighed til at give det indhold, du selv ville, dagen i morgen, den har vi ingen krav på, men dagen i dag kan du fylde med dejlige oplevelser, med det du selv holder af, ja husk, dagen i dag er en vigtig dag ... den er din.

Jeg ville opleve så meget her blandt mine kammerater, og det skulle også blive den største og dejligste oplevelse, jeg endnu har haft.

Nu har I vist hørt i detaljer, hvad jeg oplevede den første dag, og det var sådan det hele begyndte. Ligeså dejlig som begyndelsen havde været, ligeså pragtfuld skulle hele lejren blive:

Herligt lejrliv
langt fra strid og kiv,
glade dage, som bli'r lyse minder.
Læg og munter sang,
dagen varm og lang,
aftenfred, når sol i hav forsvinder.

Jeg synes så godt om dette lille vers, det fortæller nemlig lige, hvor herligt det er at være i lejr.

Nå, men skal vi fare fort og høre mere?

Den følgende dag var vi alle på bustur til England, nærmere betegnet til byen Berwick on Tweed, og her var meget skönt. Vi kørte først helt ud til havet, her spiste vi vore „klemmer“, og vi skulle da også ud at „soppe“ ... det blev altså lidt mere end „soppetur“, så de fleste af os måtte finde os i at være „halvtorre“ på resten af turen, men det var nu slet ikke så slemt.

Efter et par dejlige timer ved vandet kørte nogle af os sammen med et par af førerne til selve Berwick on Tweed, hvor vi gjorde nogle indkøb, og I kan lige tro, det var spændende at handle ... man skulle nok passe på at tælle pengene en ekstra gang.

Hele denne tur forløb fint, og da vi kom hjem ved 5-tiden, fik vi the og dejlige rundstykker, og vi var alle sammen enige om, at det havde været en strålende dag. Om aftenen kunne vi få tid til at skrive hjem, meget blir det aldrig til, men lige et par ord fik vi dog sendt afsted. Der var omkring 15 spejdere fra Kelso derude i lejren om aftenen, de skrællede kartofler og gav en håndsrekning, hvor det var tiltrængt, se det var deres daglige good-turn i anledning af 100 året for Baden-Powell, det var faktisk en god idé, for den patrulje, der vil gøre en good-turn hver dag.

Vi var ærlig talt temmelig trætte den aften. Der var adskillige, der gik i „tæpperne“ meget tidligt, mens seniorspejderne forberedte en koncert, som der skulle afholdes i hytten om torsdagen, og det var herligt at høre dem komme med hundrede forskellige og mere eller mindre gode forslag, vi morede os i alle tilfælde dejligt, men det blev et helt rigtigt program, der blev sat sammen, og det glædede vi os allesammen til at høre næste dags eftermiddag, og så fik jeg samtidig lejlighed til at lære nogle nye sange.

Næste dag var der en del førere fra Edinburgh, nogle forældre og nogle piger, der havde været spejdere i troppen før, på besøg. Pigerne havde travlt med at øve til koncerten, og det lød vældig godt. I skulle altså have hørt dem synge, ja, man kunne ligesåvel få tårer i øjnene af at lytte, så smukt var det.

Hvis I engang kommer til „Jægergården“, skulle I spørge Jytte, om I må høre den scotske gramfonplade, og så vil I uden tvivl give mig ret.

Dagene formede sig noget lignende som vore lejre,

med lejreftersyn, parade og lign. Jeg var på 3 dejlige busture til forskellige steder i Scotland, og der er så skönt deroppe, at man næppe fatter det, hver dag havde vi udsigt til bjergene, og om aftenen gik solen ned med et flammende skær, som bredte sig over hele himlen, og hver aften syntes vi, at denne dag havde været den dejligste i hele vor lejr.

Koncerten forløb fint, og bifald manglede der så sandelig ikke. Der var mødt en masse forældre, spejdere og andre mennesker fra omegnen. Efter koncerten blev der vist en film, som den scotske fører havde optaget, mens spejderne opholdt sig her i Danmark, og det var sjovt at se den, fordi jeg kendte de fleste af de danske spejdere på filmen.

Hver dag blev jeg kørt i bil ud i alle retninger af Scotland, så der manglede sandelig ikke på oplevelser, og *dejlige* oplevelser helt igennem.

Søndag formiddag skulle vi i kirke, og det var meget morsomt, at vi netop denne søndag skulle synge een af de sange, pigerne havde lært mig, så jeg sang med af fuld hals.

Søndag dasede vi ordentligt, og det var en dejlig solskinsdag. Ih, hvor har jeg dog fået mange og gode kammerater der i Scotland, og jeg føler, jeg vil holde forbindelse med dem i mange år.

Mandag formiddag omkring klokken 11,00 kom det uundgåelige, vi måtte tage afsked med hinanden, og det var så forfærdelig, forfærdelig kedeligt.

Da de korte afsted med bussen for atter at tage fat med lektierne derhjemme på skolen i Edinburgh, sang de „Rowantree“ for mig, og det øjeblik skal jeg aldrig glemme, det dannede så smuk en ramme om den dejlige tid,

Nah, hvor er han
dog magtig flot!!

vi havde oplevet sammen, og vi var fast besluttet på, at vi vil mødes igen, og det skal nok lade sig gøre ...

Sæt dig et mål, der kan fylde dig helt
og holde begejstringen vågen ...

Mandag for middag havde vi meget travlt med at pakke telte, ordne køkkensager, rydde op på plænen o. s. v., o. s. v. — I kender det alle, det hastværk og den travlhed, der er afslutningen på en lejr.

Mandag lige efter frokost kørte vi afsted til Edinburgh, og denne gang tror jeg nok, der blev gjort en helt stor omvej, for at vise mig endnu mere af *The Bonnie Scotland* ... og lille mig sad jo rigtig og nød det hele.

Hos Captain var der pragtfuldt, med en mægtig stor og dejlig have, hvor vi rigtig kunne spadserere rundt og se på alle de skønne blomster og træer, der fandtes.

Om aftenen gav Captain og en af de andre førere Miss Thomson-Clay mig den store overraskelse at køre mig til The Royal Blind School og Edinburgh, hvor jeg fik en lille tur med mine kammerater på den dejlige store plæne,

FIRE VERDENSLEJRE (fortsat fra side 73)

utallige klemte fra klokkerne, de bærer om halsen. Det var den meget store dag, da alle landsbyens køer blev drevet op i bjergene for at blive der til midt i oktober måned. Næste dag var også en festdag for befolkningen. Nogle af os blev inviteret ned i et bondehus, hvor hele familien var samlet for at overvære, at bonden selv lavede den første ost — for os danskere en fremmedartet og interessant oplevelse.

Under opholdet i lejren var deltagerne ude på flere heldagsudflugter, der blandt andet gik til Gornergrat (3.116 m) ved Zermatt. Herfra nød vi udsigten til det stejle sorte og sneklædte Matterhorn (4478 m) — et betagende skue med gletschere og evig sne — klipperne havde alle mulige farver fra sorte og røde til turkis, og overalt, hvor der ikke var sne, groede de yndigste små alpeblomster i en vidunderlig farvevimmel. En anden tur gik til Our Chalet ved Adelboden — alle pigespejders drøm — stedet er blevet beskrevet flere gange her i bladet — lad mig blot sige, at der er meget, meget smukt — det er virkelig en drøm. Vi var med til en morgenparade, hvor 17 nationer var repræsenteret bl. a. spejdere fra Philippinerne, Hawaii, Grækenland og Sydafrika.

En af de største oplevelser vi havde var mødet med Lady B.-P. Dette fandt sted i byen Ulrichen, hvor de mange nationers flag så ganske fantastisk festlige ud på baggrund af det schweiziske bjerglandskab. Det blev en stor festdag med sang og folkedanse og et virkeligt godt festspil.

Lady B.-P. talte som sædvanligt så tydeligt, at alle, der

og for „sidste“ gang sang vi deres skønne sange, og jeg glædede mig rigtigt til at lære kammeraterne i troppen disse sange.

Men dette var jo ubønhørligt „sidste“ aften, jeg så dem, men ih, hvor skal vi skrive og fortælle hinanden en hel masse nu, da vi ikke længere kan drøfte tingene sammen.

Den næste dag skulle M/S Gullfoss atter mod Danmark. Jeg tænkte så småt på det med at komme ... lidt for sent ... men den gik vist ikke, jeg havde mine pligter at se til derhjemme, but

*Thou't were ten thousand mile,
I will come back again my dear.
So are thee well, my dear for a while,
And i will come back to thee.*

Denne tur har været den helt store oplevelse for mig, og jeg føler mig så uendelig rig.

Nu får I tak for følgeskabet allesammen, håber I vil tage mig med næste gang, når I skal berette om en dejlig tur I, som jeg, fik lov at opleve blandt gode venner.

Med spejderhilsen „Julius“

har det mindste begreb om engelsk, kunne forstå hende. Hun var ligesom i Danmark både hjertelig, livlig og morsom, og de schweiziske piger var lige så begejstrede, som vi var det, da Lady B.-P. besøgte os i Danmark i foråret.

Den 1. august er schweizernes nationaldag, og den blev bl. a. fejret i Blitzingen, hvor 400 spejdere med tændte havelygter om aftenen vandrede igennem byen ud til lejrplassen, hvor festen blev afholdt.

2 af vore piger fra Kerteminde, der var de eneste, der kunne blæse horn i dette lejrafsnit, vakte stor begejstring, da de iklædt deres smukke nationaldragter, lod hornsignalerne lyde fra flagpladsen.

Senere på aftenen underholdt de deltagende nationer med sang og dans. Da det blev danskernes tur, dansede tre pigespejdere i nationaldragter „Den toppede Hone“, og vi måtte give „da capo“ både med „Ritsch-Ratsch“ og „Fingerpolka“ — under vild jubel fra forsamlingen. Den vellykkede fest sluttede med, at de danske piger blæste „Tupto“, der aldrig har lydt så smukt som netop dernede mellem bjergene.

I så stor en international lejr kan det vel næppe undgås, at der opstår nogle vanskeligheder ind imellem; som nævnt svipsede det for schweizernes lejrledelse både hvad forsyninger og kontakten med de udenlandske gæster angår — allegevel blev lejren i Rhônedalen 1957 en stor oplevelse, takket være de smukke omgivelser — klimaet var meget vekslende med kulde og varme, men alt blev taget med godt dansk humor, og vi vil aldrig glemme de voldsomme bjergformationer, den evige sne, de skønne alpeblomster, flodernes brusen, den rene luft — og måske vil vi længst huske en morgenstund kl. 5, hvor solen stod op og skinnede på bjergene så dejligt, at den evige sne på toppen blev til det pureste guld.

Lad mig også nævne den internationale lejrstemning, som alle, der er så lykkelige at blive deltager heri, vil opleve — den summen af tungemål — de mange nationers flag — sorte, brune, røde, hvide og gule smilende ansigter — nationaliteternes brogede puslespil.

Vi lagde hjemturen over Furka-passet op til Vierwaldstätter-soen, hvor sejlturen til Luzern jo er vidt berømt. I Luzern var vi danskere et sluttet selskab, der bare legede turister — og nød tilværelsen i 3 dage, stadig omgivet af den skønne schweiziske natur, og endelig satte vi os i toget — turen gik nordpå gennem Tyskland ved nattetid — det blev morgen, videre rullede toget — så var vi pludselig i Grossenbrode hen på eftermiddagen — og onsdag den 7. august kl. 20,45 stod vi igen på Københavns Hovedbanegård omgivet af slægt og venner — turen var endt, og vi var en stor oplevelse rigere.

Holo

Vi higer
og søger...

Var I med til at rense Danmarks natur den 2. juni?

Ind over mit skrivebord glider en stadig strøm af avis-udklip, og i junidagene ærgrede jeg mig lidt over, at det så ud, som om det kun var de gule drengespejdere, der havde taget det store nap med at rense naturen. Derfor blev jeg så glad, da Viberne fra 11. Sønderbro sendte mig denne lille hilsen.

Det har blæst meget på det sidste — ispapir flyver omkap med stumper af aviser og jeg ved ikke hvad. Alle I Viber, Spætter, Falke, Høge, Guldspurve, Svaner og Dværghøns, gør jer det til en god vane at rense, hvor I kommer frem! Tag en plasticpose i lommen, når I skal på tur, at I ikke skal gå med andres fedtede madpapir i lommerne eller fingrene.

Jeg vil godt give en god præmie til den patrulje, der

... nej, det vil jeg ikke, der er virkelig ting, som spejdere gør, uden at få præmie for det!

Annesofie

★

Kære Annesofie!

Vi vil her fortælle om, hvor og hvorledes vi tilbragte vor „spilddag“. Vi var på week-end i Damtofte, og på vejen til stationen gik vi gennem en skov, hvor vi havde travlt med at samle papir og andet affald i vore poser. Da vore poser næsten var fyldte, var vi så heldige at finde en stor papkasse, hvori vi lagde alt det affald, vi fandt, og kassen skiftedes vi til at bære. Da vi nåede stationen, lagde vi den store kasse, der var fyldt til randen, og poserne, som også var fyldt, i nogle papirkurve.

Hermed sender vi nogle billeder, som vi tog på vejen til stationen.

Spejderhilsen

Viberne, 2. Sønderbro, Sønderbro division

Det samlede
resultat!

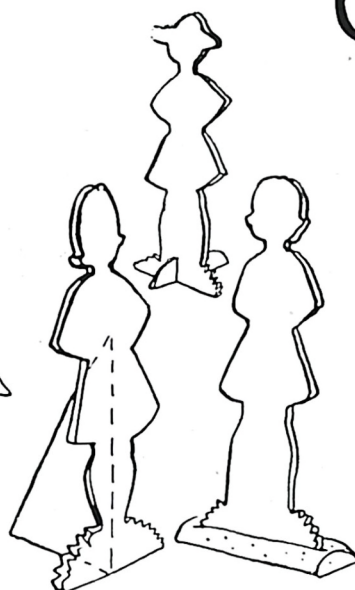
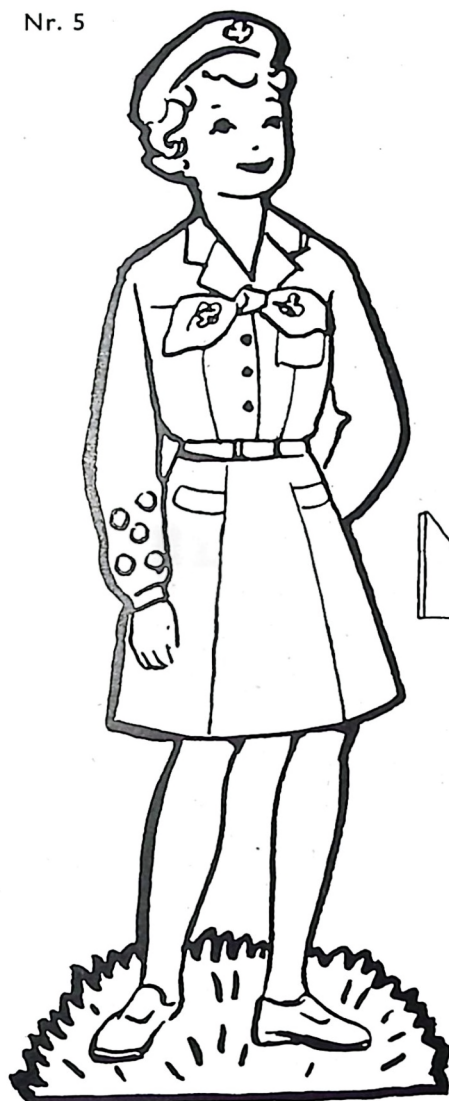

Må vi præsentere

korpsets meget flittige internationalt kommitterede

GUNVER STEFFENSEN

Gunver blev spejder i Vejle i 1939. I en årrække var hun tropsfører for 1. Absalon i København, og efter at hun i tre år havde været i Amerika, hvor hun også var spejder, kom hun hjem og blev snart den, der skal formidle samarbejdet med spejdere ude omkring i verden. Det er et meget større arbejde, end det sådan lyder til, og da jeg ikke tror, I kan forstå det alligevel, nøjes jeg med at bede jer tage mig på ordet, når jeg siger, at her præsenterer jeg en af korpsets allerflittigste medarbejdere!

En lille vejledning til dig om,
hvordan forskellige „fodder“
på dukken kan laves.

Vi bringer denne gang to medlemmer af den internationale jubilæumspatrulje. Det er Patsy fra U. S. A. (nr. 5). Spejderdragten er grøn (og nok så smart som det fremgår af tegningen, synes jeg!), huen er grøn og tørklædet gult.

Jane (nr. 6) er fra England. Nederdel og hue er marineblå, blusen er nærmest kornblomstblå og slipset lyseblåt.

Klæb figurerne på stift pap eller bedre krydsfinér og giv dem et støtteapparat ved hjælp af en prop, som vi viste jer i marts-nummeret. Hvis I er lidt fikse på fingrene og maler lidt pænt, har I snart en fin international patrulje!

Er sommerlejrens billeder ordnet?

Fotoalbum m. emblem:

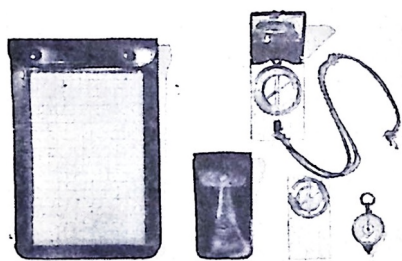
Fiberkarton, rodt og blåt ...	4,50-3,75-3,25-1,40
Shirting, rodt og blåt	8,75-7,25-3,25
Naturlærred	8,75-7,25

Udklipsbøger:

Fiberkarton, brunt	4,75
Linsonbind, blåt	10,00

Dag- og gæstebøger:

Dagbog m. tegne-, skrive- og nodepapir	3,50
Dag- og poesibog m. emblem, rød	3,00
Dag- og gæstebog, naturlærred, m. emblem...	14,25
Dag- og gæstebog, blå, pluviusin m. emblem og guldsnit foroven	14,25

Til efterårets ture...

Kompas:

Forniklet „urkompas“	3,00
Silva, type 5, ikke vædskesyldt	10,00
— 7, vædskesyldt	22,25
— 2, —	28,00
— 1, —	33,75
— 8, — m. lup	45,25
— 15, — m. spejl	53,50

Etui til kompas:

Til type 2, 5 og 7	3,25
Til type 1 og 8	3,85
Til type 15	4,25

Kortmåler:

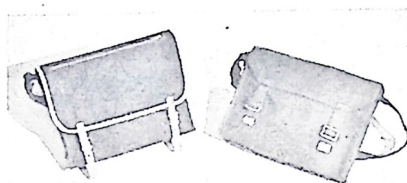
urfacon	9,35
---------------	------

Korttasker:

Med læderkanter, celluloid på begge sider og skulderrem	8,70
Med læderbagside og -rem, okschud	12,25
Læder med 2 rum	22,00

Vandretasker:

Bæltetaske, velegnet til søndagsturen	5,25
Tværsæk, grå sejldug med eet stort rum	9,75

Tværsæk, grå med blå kanter, 2 rum, det ene med lynlås	14,75
Tværsæk, korpsets model, grå m. lyse kanter, 2 rum med lynlås	17,25
Tværsæk, korpsets model, grå med crom- garvede kanter	19,25
Tværsæk, grå med 3 rum	24,25

Madkasser:

Aluminium, 2 str.	1,25-1,80
------------------------	-----------

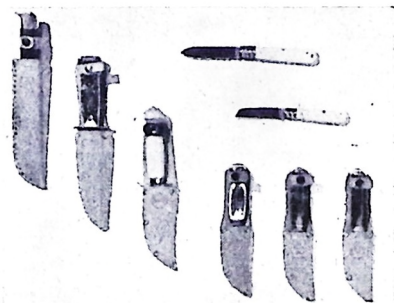
Feltflasker:

Aluminium m. betræk, ½ l, ¾ l	12,50-14,00
Letvægtslomme flaske, plastic, ¼ l	2,75
Rem til samme	1,90
Plastic-feltflaske, ½ l	4,85

En god kniv er uundværlig...

Dolke og knive:

Dolk, svensk, 2 str.	4,50-5,50
Dolk, svensk, i skede m. motiv	6,65
Kraftig dolk m. imit. benskaf og hjortehoved	7,75
Dolk m. hjortetakskaf	9,00
Dolk, svensk, i skede m. sælskind	8,25
Dolk, m. presset læderskaf, skede m. emblem, 2 str.	13,75-10,75
Dolk, m. palisanderskaf, skede m. emblem, 2 str.	13,00-10,75
Dolk, m. hjortetakskaf, skede, m. emblem, 2 str.	15,75-12,75
Slirekniv i skede m. metalsnoring	16,00
Svanekniv, den helt rigtige spejderkniv	5,00-3,50
Hylster til svane kniv	1,85

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øb. 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17, fredag 9-18, lørdag 9-14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Bladkontingent sendes til Det Danske Pigespejderkorps, Lundsgade 6, Kbh. Ø. Postgiro 86 000

Enkeltabonnementer bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 27. august